

♪ ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ ♪

Μια πλούσια συλλογή
με σπάνιες, αστείες, παλιές και νέες μαντινάδες
χωρισμένες ανά κατηγορία για κάθε περίπτωση.

ΕΚΔΟΣΗ 1^{ου} ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΚΙΣΣΑΜΟΥ

Τίτλος βιβλίου: **ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ**

Έκδοση: **1^ο Γυμνάσιο Κισσάμου**

Τόπος και χρόνος έκδοσης: **Κίσσαμος, 2019**

Επιμέλεια: **Διονυσία Θ. Σημαντηράκη, Διονυσία Π. Σημαντηράκη**

Στοιχειοθεσία: **Γεώργιος Ψαράκης**

Copyright: **Σχολεία Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Κισσάμου**

ISBN: **978-618-84609-0-4**

Περιεχόμενα ανά κατηγορία

ΑΓΑΠΗ (29 μαντινάδες).....	4
ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ (9 μαντινάδες).....	7
ΑΝΘΗ (9 μαντινάδες).....	8
ΑΣΤΕΙΕΣ (69 μαντινάδες).....	9
ΓΑΜΟΣ (9 μαντινάδες).....	16
ΓΝΩΜΙΚΑ (19 μαντινάδες).....	17
ΚΡΗΤΗ (19 μαντινάδες).....	19
ΛΑΓΟΥΤΟ, ΛΥΡΑ, ΒΙΟΛΙ (9 μαντινάδες).....	21
ΜΑΤΙΑ (29 μαντινάδες).....	22
ΜΕΡΑΚΛΗΣ (9 μαντινάδες).....	25
ΟΜΟΡΦΙΑ (9 μαντινάδες).....	26
ΠΑΡΕΑ (9 μαντινάδες).....	27
ΠΟΝΟΣ, ΠΛΗΓΕΣ (29 μαντινάδες).....	28
ΤΟΠΟΘΕΣΙΕΣ (9 μαντινάδες).....	31
ΦΙΛΙΑ (9 μαντινάδες).....	32
ΧΩΡΙΣΜΟΣ (19 μαντινάδες).....	33

ΑΓΑΠΗ (29 μαντινάδες)

Ένα καιρό μου κράτουνε, ο έρωτας τη χέρα,
μα εδά περνώ και του μιλώ, κι αυτός ξανοίγει πέρα.

Είσαι ο χτύπος τσι καρδιάς, είσαι το φως τσι μέρας,
είσαι του έρωτα βροχή, και του σεβντά αέρας.

Αγάπη είναι η δύναμη, που όταν σε αγγίξει,
καινούριους δρόμους στη ζωή, διάπλατα θ' ανοίξει.

Αν ρίξεις τον εγωισμό, και μετανιώσεις έλα,
να πω για την αγάπη μας, πως έκανες μια τρέλα.

Ένα κομμάτι δώσε μου, από τον ουρανό σου,
να γίνω αστέρι κι ας χαθώ, στο καταχείμωνό σου.

Με την καρδιά μου σ' αγαπώ, κι αυτό να το θυμάσαι,
για δεν αντέχω χώρια σου, φως μου πανάθεμά σε.

Για μια αγάπη αληθινή, και τη ζωή μου δίνω,
μα για χαρά εφήμερη, ζητιάνα δεν θα γίνω.

Εθάρουνα η αγάπη σου, χαρές θα με κεράσει,
μα δάκρυ πόνου μοναχά, πάλι στα μάθια στάσει.

Ρωτούνεμε αν σ' αγαπώ, κι απάντηση δε δίδω,
δε μαρτυρώ το θησαυρό, που στη καρδιά μου κρύβω.

Ως είν' ο δρυς ψηλό δεντρί, κι έχει μεγάλους κλώνους,
έτσα αν είν' η αγάπη μας, θα μας ενώνει αιώνους.

Ως σ' αγαπώ δε σ' αγαπά, η μάνα που σε γέννα,
γιατί 'χει αυτή κι άλλα παιδιά, μα εγώ 'χω μόνο εσένα.

Ο κόσμος είναι του Θεού, και ο Θεός του κόσμου,
και συ αγάπη μου γλυκιά, είσαι Θεός δικός μου.

Όλα τα δικαστήρια, του κόσμου ανέ γυρέψεις,
πως σ' αγαπώ δεν ημπορείς, να μου τ' απαγορέψεις.

Σφάλμα μεγάλο έκαμα, να σ' αγαπήσω τόσο,
μα κι άλλη αγάπη αν μου πεις, μικρή μου θα σου δώσω.

Έρωτα και με ποια αφορμή, μ' έβαλες ν' αγαπήσω,
κορμί που δε μου μέλλεται, να το κληρονομήσω.

Με την αγάπη στην καρδιά, που μου χαρίζεις Θεέ μου,
την έχω πάντα στη καρδιά, βοήθεια πίστεψέ με.

Τη μάνα μου την αγαπώ, γιατί πονεί για μένα,
μα όχι αγάπη μου γλυκιά, όσο αγαπώ εσένα.

Όταν εσύ δεν ήσουνα, εγώ δεν αγαπούσα,
και ευτυχής δεν ήμουνα, στο κόσμο απού ζούσα.

Με μαχαιριές πληρώνονται, όσοι αγαπούν στ' αλήθεια,
γι' αυτό κι εσύ με πλήγωσες, στα πονεμένα στήθια.

Στην άμμο γράφω «Σ' αγαπώ», και παίζω με το κύμα,
κι έρχεσαι και μου το χαλάς, Θέε μου δεν είναι κρίμα;

Παλιά μου αγάπη μη θαρρείς, πως έχω ξεχασμένα,
πάντα θυμούμαι τα παλιά, που 'χουμε καμωμένα.

Θα σ' αγαπώ θα σ' αγαπώ, θα σ' αγαπώ αιώνια,
γιατί μαζί σου πέρασα, τα πιο όμορφα μου χρόνια.

Ήθελα και να ήξερα, ένα στο κόσμο μόνο,
αν μ' αγαπάς με τη καρδιά, κι έχεις τον ίδιο πόνο.

Ξέχασες την αγάπη μας, όρκους φιλιά και χάρδια,
και τα σφιχταγκαλιάσματα, που κάναμε τα βράδια.

Αποθαμένος να 'μουνα, καλλιά 'χα πίστεψέ μου,
τσ' αγάπης τα μπερδέματα, να μη τα δω ποτέ μου.

Η αγάπη πύργους καταλεί, και κάστρα ρίχνει κάτω,
και βάζει και σε κίνδυνο, τσι άντρες των αρμάτων.

Ρωτήσανέ με κάποτε, να πω για σένα κάτι,
κι είπα πως είσαι τσι καρδιάς, τ' άλλο μισό κομμάτι.

Άρχισε πάλι ο έρωτας, και κάνει σα και τότες,
όξω απ' τη πόρτα τσι καρδιάς, πάνω και κάτω βόλτες.

Ούλος ο κόσμος απ' τη μια, και συ από την άλλη,
μα η παντέρμη ζυγαριά, σε σένα γέρνει πάλι.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ (9 μαντινάδες)

Όπως περνώ περνάς κι εσύ, με τσ' ίδιες αναμνήσεις,
μη προσπαθείς μα δε μπορείς, ποτέ σου να τσι σβήσεις.

Θέε μου και δώσ' μου δύναμη, θέλω να τη ξεχάσω,
γιατί αλλιώς ολότελα, το νου μου θα τον χάσω.

Τσι χάντρες του κομπολογιού, ρώτηξε να σου πούνε,
όντε θα σ' αναστορηθώ, πόσες φορές χτυπούνε.

Πολλές φορές ο λογισμός, στέκει στα περασμένα,
και νοσταλγεί τα όνειρα, που είναι πια σβησμένα.

Ο άνθρωπος κι αν πορπατεί, ακόμα κι αν κοιμάται,
πάντα του τσ' όμορφες στιγμές, ποθεί κι αναστοράται.

Παλιά μου αγάπη μη θαρρείς, πως σου 'χω ξεχασμένα,
πάντα θυμούμαι τα παλιά, που 'χουμε καμωμένα.

Η νύχτα ώρες δώδεκα, μόνο τσι δυο κοιμούμαι,
και τσ' άλλες δέκα αγάπη μου, εσένα συλλογούμαι.

Μη μου ξυπνάς το παρελθόν, άσε το να κοιμάται,
γιατί πολύ πονεί η καρδιά, όντε παλιά θυμάται.

Ενός παλιού καλού καιρού, με κάνεις και θυμούμαι,
κάθε φορά πουλάκι μου, που θα συναντηθούμε.

ΑΝΘΗ (9 μαντινάδες)

Σαν άνθος που μαραίνεται, σ' τσι μαύρης γης το χώμα,
ετσά με μάρανες και συ, μα δε σου το 'πα ακόμα.

Θέλω να ζήσεις μιαν αυγή, αυτή η ζωή σου φτάνει,
τ' άνθος που ζει πολύ καιρό, τη μυρωδιά του χάνει.

Χριστέ μου πως μ' αρέσουνε, τα ρόδα όντε ανθούνε,
και μερακλίδικες καρδιές, όντε συμπορπατούνε.

Μαύρο 'ναι το γαρύφαλλο, κόκκινο θα το βάψω,
κι ανέ πετύχω στο μπογιά, πολλές καρδιές θα κάψω.

Αγάπουνά σε ροδαρά, και γίνηκες μεγάλη,
κι έκανες ρόδα και κλαδιά, μα σε μυρίζουν άλλοι.

Απ' ούλα τα γεννήματα, η βιόλα πλια πρεπίζει,
κι ότι κι αν βάλει η όμορφη, καλά τσι γιακιστίζει.

Όλα τ' αστέρια τ' ουρανού, κι όλα τσι γης τα κρίνα,
δώρο στα κάνω σήμερα, γλυκιά μου Κατερίνα.

Κόκκινα τριαντάφυλλα, στα μάγουλά σου ανθίζουν,
μα να τ' αγγίξω δεν μπορώ, τ' αγκάθια μ' εμποδίζουν.

Καυγάδες με το γιασεμί, έβαλε πάλι ο κρίνος,
ζηλεύει του τσι μυρωδιές, απού δεν έχει εκείνος.

ΑΣΤΕΙΕΣ (69 μαντινάδες)

Δικαίωμά μου ν' αγαπώ, όποια μ' αρέσει εμένα,
και συμβουλές πολλές πολλές, δε θέλω από κανένα.

Χόρεψε σούστα κοπελιά, και 'γω σε καμαρώνω,
που κάνεις νάζια στο χορό, και δρώνω και ξεδρώνω.

Εξήντα μήνες σ' αγαπώ, κάνουνε πέντε χρόνια,
μια λεμονιά να φύτρουα, θα ν' έκοβα λεμόνια.

Τα μάτια μου δεν είδανε, τέτοια καλή γυναίκα,
να τσι ζητάς ένα φιλί, και να σου δίνει δέκα.

Αγάπα με να σ' αγαπώ, θέλεμε να σε θέλω,
γιατί θα ν' έρθει ένας καιρός, να θέλεις να μη θέλω.

Καινούργια αγάπη και παλιά, με βάλανε στη μέση,
παίξε καινούργια τση παλιάς, μιαν αμπωθιά να πέσει.

Όλοι αγαπούν τσι κοπελιές, μα 'γώ αγαπώ τσι γράδες,
γιατί κι αυτές στα νιάτα τους, αξίζανε παράδες.

Καλλιιά 'χω τσι σπαστές ελιές, παρά τσι κολυμπάδες,
καλλιιά 'χω δέκα κοπελιές, παρά σαράντα γράδες.

Κρυφή 'ταν η αγάπη μας, σα σπόρος στο πεπόνι,
μα μας τη φανερώσανε, οι ύπουλοι γειτόνοι.

Ο κύρης σου μ' απάντηξε, οψάργας με τ' αμάξι,
και μου 'πε πως ειμ' αφορμή, κι απόμεινες στην τάξη.

Αεροπόρος θα γενώ, να μπω στ' αεροπλάνο,
και θα 'ρθω να προσγειωθώ, στο στήθος σου απάνω.

Ξεχνάς τα όσα κάμαμε, σαν ήμασταν αντάμα,
κι εδά λυπάσαι το χαρτί, να στείλεις ένα γράμμα.

Ως τρέμει του λαγού η καρδιά, όντε το κυνηγούνε,
τρέμει κι εμέ η καρδούλα μου, μαζί να μη μας δούνε.

Το ένα τσι πόδι είναι στραβό, και τ' άλλο είναι ντρέτο,
και με πληγώνει στα νεφρά, τη νύχτα όντε θέτω.

Στον άντρα είπε ο Θεός, να έχει μια γυναίκα,
μα είπε και ανέ μπορεί, νά 'χει από 'ξω δέκα.

Από τη πόρτα σου περνώ, θωρώ μια χαραμάδα,
και βάζω την αμάτα μου, κι είμαι στη μέσα μπάντα.

Θωρώ τη μια την αγαπώ, την άλλη και μ' αρέσει,
Θέε μου και μόνιασέ μου τσι, και βάλε με στη μέση.

Ούλοι οι διαόλοι μέσα του, απού χρωστεί και δώσει,
κι απ' ούχει πεθερά κακή, και δε τη μαχαιρώσει.

Ανάθεμά το το παπά, απού θα σε βλοήσει,
και να πρηστού τα χείλη του, απού θα σε φιλήσει.

Έλα να θέσουμε μαζί, μα 'γώ δε σε πειράζω,
κι όντε θα ξεσκεπάζεσαι, εγώ θα σε σκεπάζω.

Αχ πως μ' αρέσει η κοπελιά, όντε χορεύει σούστα,
μα να φορεί κοντή κοντή, καλοραμμένη φούστα.

Αχ πως μ' αρέσει η κοπελιά, όντε χορεύει σούστα,
και να 'ναι αέρας δυνατός, να τσι κουνά τη φούστα.

Κράτα τη φούστα κοπελιά, μη στη σηκώσει αέρας,
γιατί θα δούμε τίποτες, εδά στο φως τσι μέρας.

Η τσικουδιά και το κρασί, στο πόνο γιατρικό 'ναι,
κι η χήρα εις τη γειτονιά, να βρίσκεται καλό 'ναι.

Μάτια με μάτια παίζουνε, μα αν δεν αγγίξει χέρα,
κορμί δε θεραπεύεται, καρδιά δε παίρνει αέρα.

Θυμάσαι που ετρώγαμε, αντάμα τσι μπουρνέλες,
που 'τρωγα 'γω τσ' αγίνωτες, κι εσύ τσι γινομένες.

Ίντα 'θελα ο κουζουλός, κι αγάπησα εσένα,
καλύτερα να έπεφτα, μεσ' στου χωριού τη στέρνα.

Από τη πόρτα σου περνώ, και καθαρίζεις μπάμιες,
κι η μια σου ποδαρά κοντή, κι η άλλη 'γγίζει χάμες.

Ούλο το κόσμο γύρισα, Κίσαμο και Καστέλλι,
το σύνολο τω γυναικώ, είπε πως δε με θέλει.

Στα καστανομαζώματα, θε να 'ρθω στο χωριό σου,
να σέρνω το κουλούκι μου, να πιάσω το λαγό σου.

Απού 'χει δυο αγαπητικιές, έχει χαρά μεγάλη,
όντε μαλώσει με τη μια, πηγαίνει με την άλλη.

Μη με θωρείς μισό μισό, σα το κατσοχοιράκι,
μα 'γώ 'μαι απού τη φίλησα, τη κοπελιά στο ρυάκι.

Μια παντρεμένη μ' αγαπά, κι ίντα θα βγάζει ο νους τσι,
κι ίντα θα λέει κάθ' αργά, του μπουνταλά τ' αντρούς τσι.

Μια παντρεμένη αγαπώ, κι έχει και δυο παιδάκια,
το 'να το στέλνω για νερό, τ' άλλο για ξυλαράκια.

Μηνά μου χαιρετίσματα, γυναίκα παντρεμένη,
φαίνεται με τον άντρα τσι, καλά δε τα πηγαίνει.

Απόψε είδα τ' όνειρο, πως σ' είχα στο κρεβάτι,
και πήγα να σ' αγκαλιαστώ, κι αγκάλιασα το κάτη.

Ανάθεμά σας κοπελιές, όσες κοιμάστε χώρια,
και δε με παίρνετε και με, να θέτω στα μπροσπόδια.

Ψες βράδυ σ' ονειρεύτηκα, κι αγκάλιασα το τοίχο,
και γίνηκα ολολάδωτος, γιατί 'χουσα το λύχνο.

Δώρο χριστουγεννιάτικο, σου 'καμα τη καρδιά μου,
κι εσύ πρωτοχροινιάτικο, το χωρισμό κυρά μου.

Έτσα μου μπαίνει ο διάολος, να παίξω ένα πήδο,
ν' αρπάξω μία κοπελιά, τη πιο καλή να φύγω.

Από τη μπάντα του σκιανιού, τη βάζω και καθίζει,
και τσι 'χω και κρυγιό νερό, και πάλι μουρμουρίζει.

Άσκημη τηνε θέλω εγώ, την αγαπητικιά μου,
να μην αρέσει κιανενός, να 'ναι μοναδικιά μου.

Μου 'λεγε πως με αγαπά, κι έχει καημό μεγάλο,
κι εδά γλακά και κηνυγά, τον ένα και τον άλλο.

Αν μ' αρνηθείς, να στραβωθείς, να βγεις να διακονάσαι,
σε κάθε πόρτα που χτυπάς, εμένα να θυμάσαι.

Τρία φουστάνια τσι 'φερα, και δέκα μεσοφόρια,
κι ένα σωρό χρυσαφικά, μην έχει στενοχώρια.

Στο τέσσερα επί τέσσερα, θα βάλω παραπέτι,
όντε θα κάνω τσι σπινιές, ο σκύλος να μη πέφτει.

Αγόρασα ένα φορτωτή, με οροφή κομμένη,
για να μπορεί σ' τσι τράπεζες, με άνεση να μπαίνει.

Ετούτηνε την εποχή, μη περιμένεις γάμο,
γιατί ακρίβυνε η ζωή, και μπουνταλιές δε κάνω.

Το να γενεί κανείς παππούς, αυτό δεν είναι πράμα,
το να κοιμάσαι με γιαγιά, αυτό είναι το δράμα.

Άμα τη δεις τη κοπελιά, να 'χει πολύ αέρα,
από 'κει που 'ρθε στείλε τη, κι ακόμα παραπέρα.

Τη πεθερά μου μια βραδιά, στον ύπνο μου την είδα,
και νόμιζα πως πάλευα, με τη Λερναία ύδρα.

Τη μαντινάδα δυο φορές, ποτές σου μη τη λέεις,
για θα θαρρούν οι κοπελιές, πως άλλη δε κατέεις.

Σαν αποθάνω βάλτε μου, το κινητό στο μνήμα,
μα μη με θάψετε βαθιά, γιατί δε θα 'χω σήμα.

Τη πεθερά μου βάλτε τη, πάνω στο Ψηλορείτη,
που να τη βλέπουν οι οχτροί, να σκιάζονται τη Κρήτη.

Άλλος τη θέλει όμορφη, άλλος τη θέλει να 'χει,
κι άλλος κλείνει τα μάτια του, και παίρνει όποια λάχει.

Ανάθεμά τη τη ρακή, κι ίντα 'ναι αυτό που κάνει,
κι όντε τη πίνω γίνεται, το πάτωμα ταβάνι.

Καλλιιά 'ναι να σου παίξουνε, μ' ένα πιστόλι δέκα,
παρά να σου φορτώσουνε, καμιά γλωσσού γυναίκα.

Ήθελα να 'μουνα χοχλιός, να 'ρθω στη γειτονιά σου,
να γράφω με το σάλιο μου, σ' τσι τοίχους τ' όνομά σου.

Είκοσι μέρες φυλακή, έφαγα μα χαλάλι,
γιατί 'πα παρασύνημα, το όνομά τσι πάλι.

Πες του αυτού που αγαπάς, αν είναι παλληκάρι,
να παίξουμε τσι μαχαιριές, κι αφού νικήσει ας πάρει.

Εσύ που ξέρεις τα πολλά, κι ο νους σου κατεβάζει,
ένα βαρέλι ζάχαρη, πόσους καφέδες βγάζει;

Όμορφη είσαι κοπελιά, εν πάση περιπτώσει,
να δούμε κι ο πατέρας σου, ίντα μπορεί να δώσει.

Πως μ' αγαπάς το διάβασα, σ' ενός αρνιού τη σπάλα,
μα εγώ για να βεβαιωθώ, θα πάω να σφάξω κι άλλα.

Όταν στο σπίτι μου κοντά, η πεθερά ζυγώνει,
με πιάνει ένα αλλεργικό, και παίρνω κορτιζόνη.

Αν είχα εσένα στη σκοπιά, αντί για το G3,
δε με 'νοιαζε κι ας ήτανε, ατέλειωτη η θητεία.

Μηδέ το στρώμα φταίει μου, μηδέ το μαξιλάρι,
μα φταις εσύ που δεν μπορεί, ο ύπνος να με πάρει.

Τάσω σου Παναγία μου, οκάδες το λιβάνι,
να μας εβάλουνε τω δυο, στη κεφαλή στεφάνι.

Ήθελα να γινότανε, καυγάς στη γειτονιά σου,
όλοι να τρέξουν στο καυγά, κι εγώ στην αγκαλιά σου.

Σαράντα πέντε κυνηγοί, το νου μου κηνυγούνε,
μα εγώ τον έχω απάνω σου, και άντε να τον βρούνε.

ΓΑΜΟΣ (9 μαντινάδες)

Μια μαντινάδα θε να πω, απάνω στο λεμόνι,
να ζήσει η νύφη κι ο γαμπρός, και η παρέα όλη.

Ευχαριστώ τον άνθρωπο, που μ' έφερε κοντά σας,
κι είμαι ευτυχής αφού θα μπω, στην οικογένειά σας.

Χριστέ και Παναγία μου, με το Μονογενή σου,
στ' αντρόγυνο που γίνεται, να δώσεις την ευχή σου.

Μια μαντινάδα θε να πω, απάνω στο τσιγάρο,
να ζήσει η νύφη κι ο γαμπρός, και ο πρωτοκουμπάρος.

Μια μαντινάδα θε να πω, απάνω στο ρεβύθι,
χαρά στα μάτια του γαμπρού, που διάλεγε τη νύφη.

Μια μαντινάδα θε να πω, απάνω στο κεράσι,
το αντρόγυνο που γίνηκε, να ζήσει να γεράσει.

Σήμερα άσπρος ουρανός, σήμερα άσπρη μέρα,
σήμερα στεφανώνεται, αητός τη περιστέρα.

Η τύχη το υπέγραψε, με το δεξί της χέρι,
να ενωθείτε εσείς οι δυο, και να γενείτε ταίρι.

Η ευτυχία να γενεί, πέλαγος δίχως δύση,
να ταξιδεύετε κι οι δυο, εις όλη σας τη ζήση.

ΓΝΩΜΙΚΑ (19 μαντινάδες)

Απ' όσα κάλλη έχ' ο άνθρωπος, τα λόγια έχουν τη χάρη,
και κάμουσι κάθε καρδιά, παρηγοριά να πάρει.

Απού κατέχει και μιλεί, με γνώση και με τρόπο,
κάνει και κλαίνε και γελούν, τα μάτια των ανθρώπω.

Ποτέ σου μη περιφρονείς, τα κάτω σκαλοπάτια,
γιατί σ' αυτά πρωτοπατείς, και βγαίνεις στα παλάτια.

Έχει μεγάλη διαφορά, το φαίνεσαι απ' το είσαι,
άλλο το να 'σαι άνθρωπος, κι άλλο να προσποιείσαι.

Αν δεν σιμώνεις στου γκρεμού, την άκρα δεν κατέχεις,
πόσο γερά 'ναι τα φτερά, απού στην πλάτη έχεις.

Πάντα ψηλά στέκει η κορφή, κι αν είναι χιονισμένη,
το βράχο δέρνει η θάλασσα, μα πάντα βράχος μένει.

Πόσο μακραίνουν οι στιγμές, όταν κανείς προσμένει,
και κάθε μια γλυκιά στιγμή, πόσο γοργά διαβαίνει.

Όνειρα κάνει ο άνθρωπος, ποιος άνθρωπος δεν κάνει,
μα το πρωί σαν σηκωθεί, όλα αυτά τα χάνει.

Θέε μου πόσο παράξενοι, είν' οι δικοί μας τόποι,
θλιμμένα τα τραγούδια μας, μα γελαστοί άνθρωποι.

Ο χρόνος είναι βιαστικός, δεν περπατεί μα τρέχει,
κι ότι προλάβεις ζήσε το, επιστροφή δεν έχει.

Θα σημαδεύω όσο ζω, τ' ονείρου μου το στόχο,
κι ας είναι κάτι άπιαστο, που δεν μπορώ να το' χω.

Οι αθρόωποι είναι δυο λογιά, σαν είναι να κριθούνε,
Άλλοι αψηφούνε τη φωτιά, κι άλλοι λιγοψυχούνε.

Αν βάλεις κάτι εις το νου, βαθιά αν το θελήσεις,
τα πάνω κάτω κι αν θα 'ρθούν, εσύ θα τ' αποκτήσεις.

Αρέσει μου ο άνθρωπος, που στον γκρεμό όταν φτάσει,
δε σκέφτεται πως θα χαθεί, αλλά πώς θα πετάξει.

Στο έντιμο το πρόσωπο, και το καθάριο βλέμμα,
ποτέ δε θα κολλήσουνε, η λάσπη και το ψέμα.

Πολλοί θα έρθουν δίπλα σου, σε θέση σαν καθήσεις,
αξία έχει αν σου μιλούν, όταν θα την αφήσεις.

Το γέλιο είναι φάρμακο, κι όποιος τ' ανακαλύψει,
σαν αετός πετά ψηλά, και χαίρεται τα ύψη.

Μάθε να ζεις με τη χαρά, που κάθε πράγμα κρύβει,
γιατί ετούτος ο ντουινιάς αληθινά αξίζει

Ανάθεμα στη Λογική, που δε σου επιτρέπει,
και σου φωνάζει μια ζωή, «όχι γιατί δε πρέπει».

ΚΡΗΤΗ (19 μαντινάδες)

Πάντα το ηλιοβασίλεμα, στη Κρήτη έχει άλλη χάρη,
σε όποιο τόπο κι αν βρεθείς, το νου σου θα στον πάρει.

Χώμα θα πάρω και νερό, από το Ψηλορείτη,
να το σκορπίσω να γενεί, ούλος ο κόσμος Κρήτη.

Ήθελα μόνο μια στιγμή, στη θάλασσα να μοιάσω,
Κρήτη μου όμορφο νησί, όλη να σ' αγκαλιάσω.

Ήθελα μόνο μια στιγμή, 'νους αετού να μοιάσω,
ν' απλώσω τσι φτερούγες μου, την Κρήτη ν' αγκαλιάσω.

Λες και μαγεύτηκε ο Θεός, την Κρήτη σαν βαστούσε,
κι όλη την τέχνη Του άφηκε, στο χώμα που κρατούσε.

Ήθελα να 'μωνα πουλί, έστω μικρό σπουργίτι,
για να πετώ και να θωρώ, από ψηλά την Κρήτη.

Κρήτη η ιστορία σου, εγγράφηκε με αίμα,
για ξεθωριάζει το στυλό, και δε βαστά η πένα.

Όλοι οι τόποι να ενωθούν, απάνω στον πλανήτη,
Κανείς δεν θα 'χει τσ' ομορφιές, που 'χεις παντέρμη Κρήτη.

Αν ο Θεός επέλεγε, τη γη να ξαναφτιάξει,
αμοναχά την Κρήτη μας, δε θα 'θελε ν' αλλάξει.

Δέστε και καμαρώσετε, τσι Κρητικούς πως ζούνε,
στην Κρήτη πως πεθαίνουνε, στην Κρήτη πως γλεντούνε.

Κρήτη μου σου ζηλέψανε, τσι Σούδας το λιμάνι,
και τω Χανιώ την αγορά, που δεν υπάρχει άλλη.

Μαδάρες μου Χανιώτικες, κορφή του Ψηλορείτη,
και Λασιθιώτικα βουνά, γειά σου παντέρμη Κρήτη.

Τόπος που βγάνει ήρωες, δεν σκιάζεται φοβέρες,
κι οι Γερμανοί περάσανε, στην Κρήτη μαύρες μέρες.

Στη Κρήτη πάει η λεβεντιά, κι η αντριοσύνη ομάδαι,
έτσα θα το λαλούμε εμείς, κι ας γίνει η Κρήτη Αρκάδι.

Πολύ φαΐ πολύ πιωτό, γλέντια και μαντινάδες,
εκάμανε τσι Κρητικούς, άντρες και λεβεντάδες.

Τη Κρήτη την αγάπησα, 'πο τότε που την είδα,
γι' αυτό την έχω στη καρδιά, σα δεύτερη πατρίδα.

Δε θέλω εις το τάφο μου, να ψάλουνε παπάδες,
μόνο πέντ' έξι Κρητικοί, να λένε μαντινάδες.

Μετρώ τσι μέρες σύντεκνε, να φύγω για τη Κρήτη,
βαρέθηκα να ζω μακριά, απ' το δικό μου σπίτι.

Κρήτη τα παλικάρια σου, παντού 'ναι ξακουσμένα,
και τ' άρματα πολλές φορές, τα 'χουνε τιμημένα.

ΛΑΓΟΥΤΟ, ΛΥΡΑ, ΒΙΟΛΙ (9 μαντινάδες)

Με μαντινάδες με ρακές, με λύρα και λαούτο
μ' ασκουμαντούρα και χορό, θέλω τον κόσμο τούτο.

Μια μαντινάδα θε να πω, με λύρα και λαγούτο,
να τραγουδήσω βάσανα, που 'χω στο κόσμο τούτο.

Τέσσερις κόρδες το βιολί, κι οχτώ το μαντολίνο,
ούλος ο κόσμος να το πει, μάτια μου δε σ' αφήνω.

Με το βιολί μου το γλυκό, και με τσι μαντινάδες,
την έκανα να μ' αγαπά, καλλιά 'που τσι παράδες.

Εις τη ζωή δεν έκανα, αγάπη με παράδες,
παρά με το λαγούτο μου, και με τσι μαντινάδες.

Ρακί και λύρα και βιολί, λαούτο και παρέα,
αυτά αν έχουμε μαζί, περνάμε όλοι ωραία.

Κρατώ τη λύρα συντροφιά, μα φέρτε και λαούτο,
για να γλυκάνω τους καημούς, στο ψεύτη κόσμο τούτο.

Ξύπνα ν' ακούσεις τη καρδιά, που παίζει σα λαούτο,
εσύ 'σαι αιτία που ήρθενε, στο στάδιο ετούτο.

Παίξε καλά την λύρα σου, και μην την τσαγκρουνίζεις,
γιατί θαρρούν οι κοπελιές, πως στάρι κοσκινίζεις.

ΜΑΤΙΑ (29 μαντινάδες)

Σαν τους καλούς πολεμιστές, που δεν υποχωρούνε,
έτσα 'ναι και τα μάτια μας, όντε συναντηθούνε.

Αν είχε η κούπα του κρασιού, τα μάτια σου στον πάτο,
πόσες φορές θα έλεγα, εβίβα κι άσπρο πάτο.

Λένε πως βομβαρδίζουνε, μόνο τ' αεροπλάνα,
μα μένα βομβαρδίζουνε, τα μάτια σου τα πλάνα.

Μάτια που εύκολα γελούν, κι εύκολα πάλι κλαίνε,
δεν είναι δυνατόν ποτέ, αυτά κακό να θένε.

Τα μάτια σου μ' αρέσουνε αν είν' και δακρυσμένα,
και η καρδιά σου να πονεί, μα να πονεί για μένα.

Εις τ' ακρογιάλι κάθομαι, και σκέφτομαι εσένα,
τα μάτια σου τα όμορφα, τα παραπονεμένα.

Τα μάτια σου τα όμορφα, θάλασσες μου θυμίζουν,
και το Θεό παρακαλώ, ποτέ να μη δακρύζουν.

Τα μάτια σου τα όμορφα, με χάρη 'ναι πλασμένα,
και με το χρώμα τ' ουρανού, είναι ζωγραφισμένα.

Τα μάτια σου τα μάτια μου, είναι προξενητάδες,
ούτε προικιά γυρεύουνε, ούτε πολλούς παράδες.

Μέσα στα μάτια φαίνεσαι, σα Παναγιά θλιμμένη,
κι έρχονται και σε προσκυνούν, όλοι οι ερωτευμένοι.

Τα μάτια σου 'χουνε θηλιές, χρυσές κι ανοιγοκλείουν,
κι όποιο πουλάκι τα διαβεί, να φύγει δεν τ' αφήνουν.

Μέσα στα μαύρα μάτια σου, βλέπω το σκοτωμό μου,
όντε γυρίσεις και με δεις, ψηλό μελαχρινό μου.

Ως μάχονται οι λέοντες, μέσα εις τη χαράδρα,
έτσα με μάχονται και με, τα μάτια σου τα μαύρα.

Μάτια μου μάτια μάτια μου, των αματιών μου μάτια,
τα μάτια μου δεν είδανε, σα τα δικά σου μάτια.

Τα μάτια σου 'ναι όμορφα, σα τ' ουρανού το χρώμα,
κι όντε γυρίσουν και με δουν, με ρίχνουνε στο χώμα.

Να τα χαρώ τα μάτια σου, τα μαύρα τα μεγάλα,
απού σταλαγματίζουνε, το μέλι και το γάλα.

Τα μάτια σου τα έμορφα, τα σκιζαμυγδαλάτα,
που 'ναι στη μέση κουφωτά, και ζάχαρη γεμάτα.

Μα το Θεό το Ποσειδών, και μα την Αφροδίτη,
τα μάτια σου 'χουν έρωτα, έχουνε και μαγνήτη.

Τα μάτια σου έχουν έρωτα, κι ερωτική θωρεία,
κι όποιος τα δει σκλαβώνεται, δεν έχει ελευθερία.

Τα μάτια σου είναι θάλασσα, κι όποιος τα ταξιδέψει,
πρέπει να το σκεφτεί καλά, γιατί θα κινδυνέψει.

Στων αματιών σου το μπογιά, δε δίδω σημασία,
ο τρόπος όμως που κοιτάς, την έχει την αξία.

Τα μάτια σου τα όμορφα, θα 'θελα να τα κλέψω,
μα 'χουν συρματοπλέγματα, φοβούμαι μη μπερδέψω.

Στων αματιών σου το νερό, ήρθα για να ψαρέψω,
κι είδα συρματοπλέγματα, φοβούμαι μη μπερδέψω.

Μάτια 'χουν όλοι οι άνθρωποι, μα συ 'χεις δυο μαγνήτες,
και μ' έκανες να περπατώ, σα το τρελό τσι νύχτες.

Τα μάτια σου με λιώνουνε, όταν κοιτούν εμένα,
και δεν τα θέλω να τα δω, ποτέ ντως δακρυσμένα.

Τα μάθια σου είναι θάλασσα, τα φρύδια σου ακρογιάλι,
χαρά στο ναύτη που θα βρει, μέσα σ' αυτά λιμάνι.

Τα μάτια σου αλλάζουνε, τσι φύσης τον κανόνα,
και φέρνουνε την άνοιξη, στη μέση του χειμώνα.

Την ομορφιά σου προσκυνώ, τα κάλλη σου δοξάζω,
κι ένα σου βλέμμα με τσι γης, τα πλούτη δεν τ' αλλάζω.

Τα μάτια είναι να κοιτούν, μα 'χουνε κι άλλη χρήση,
μιλούνε όταν δε μπορεί, το στόμα να μιλήσει.

ΜΕΡΑΚΛΗΣ (9 μαντινάδες)

Μια μερακλίνα κοπελιά, εις το χορό σα πιάσει,
έχει τη δυνατότητα, τον κόσμο να χαλάσει.

Άντρας δεν είναι όποιος πει, το σ' αγαπώ σε δέκα,
αλλά αυτός που θα το πει, μόνο σε μια γυναίκα.

Λάθος μεγάλο του Θεού, κι ανέ μπορεί ν' αλλάξει,
το μερακλή δεν ήπρεπε, ποτέ ντου να πειράξει.

Όποιος δεν είναι μερακλής, του πρέπει ν' αποθάνει,
γιατί στο κόσμο τούτονε, μόνο το τόπο πιάνει.

Θέε μου αφού 'σαι στα ψηλά, και όλους μας ξανοίγεις,
τσι μερακλήδες του ντουινιά, γιάντα τσι βασανίζεις.

Ποιος είδε αητό ποτέ, στο κάμπο να φωλέψει,
ποιος είδε μερακλή ποτέ, στα πλούτη να ζηλέψει.

Χριστέ μου πως μ' αρέσουνε, τα ρόδα όντε ανθούνε,
και μερακλίδικες καρδιές, όντε συμπορπατούνε.

Τον αετό δεν ξεπερνούν, ποτέ τους τα γεράκια,
Ετσά τσι ξεχωρίζουνε, τους άντρες απ' τ' αντράκια.

Μεσ' στη βροχή γλεντίζουνε, μόνο οι μερακλήδες,
κι ας κάνει μπόρες και χιονιές, κι ας κάνει καταιγίδες.

ΟΜΟΡΦΙΑ (9 μαντινάδες)

Απάνω σου σταμάτησε, την τέχνη της η φύση,
δεν έχει πλέον νόημα, ότι δημιουργήσει.

Ο ήλιος όντε πρωτοβγεί, ντρέπεται να προβάλει,
ζηλεύει φως μου τσ' ομορφιές, και τα δικά σου κάλλη.

Ογδόντα να τα μοιραστούν, τα ειδικά σου κάλλη,
όλες θα γίνουν έμορφες, κι όμορφη θα 'σαι πάλι.

Ως λάμπει ο ήλιος στα ψηλά, λάμπει το πρόσωπό σου,
και δαχτυλίδια κάνουνε, οι άκρες των μαλλιών σου.

Άγγελος σε μαστόρεψε, κι είχε καλό αλφάδι,
κι άνθρωπος δε μπορεί να βρει, απάνω σου ψεγάδι.

Άγγελος είσαι μάτια μου, κι αγγελικά χορεύεις,
αγγελικά πατείς στη γη, και μένα με παιδεύεις.

Την ομορφιά σου αν έπαιρνε, γύρω μου το σκοτάδι,
δεν μ' ένοιαζε να ήτανε, όλη η ζωή μου βράδυ.

Βρέχει δε βρέχει εσύ μπορείς, φωτιές να μου ανάψεις,
φτάνει μονάχα μια στιγμή, φως μου να με κοιτάξεις.

Όταν σε βλέπω η Άνοιξη, μες στην καρδιά μου μπαίνει,
κι ας είναι γύρω τα βουνά, κι οι κάμποι χιονισμένοι.

ΠΑΡΕΑ (9 μαντινάδες)

Να 'χα γιαλένια κάμαρα, με ροδαρά στη μέση,
να βάλω τη παρέα μου, απού πολύ μ' αρέσει.

Καλήν εσπέρα φίλοι μου, έφτασε το βραδάκι,
με μαντινάδες προχωρά, τ' όμορφο παρεάκι.

Αν είναι θέλημα Θεού, και το θελήσει η μοίρα,
στη ξενιτιά θα έρχομαι, για να σας παίζω λύρα.

Ότι κι αν θέλεις είμαι εδώ, σε κάθε δυσκολία
άλλωστε λένε πως γι' αυτό, φτιάχνεται μια φίλια.

Λένε για τους ξενύχτηδες, κακώς πως δεν κοιμούνται,
μ' αυτοί βλέπουν το χάραμα, που οι άλλοι το στερούνται.

Χαρώ τη την παρέα μας, να 'τανε κι άλλη τόση,
κρασί ρακί και τσικουδιά, μέχρι να ξημερώσει.

Βάλε κουμπάρε μια ρακί, να πω μια μαντινάδα,
μετά αν κάμω όρεξη, θα πάμε για καντάδα.

Του χρόνου σαν εσήμερο, σα τούτη την ημέρα,
να 'μαστε όλοι μας καλά, να κάνουμε παρέα.

Σύντεκνε σε ειδοποιώ, πως έρχομαι απόψε,
κι αν έχεις κανά κόκορα, τη κεφαλή του κόψε.

ΠΟΝΟΣ, ΠΛΗΓΕΣ (29 μαντινάδες)

Πάντα σωπώ όντε γροικώ, λύρα να βγάνει κλάμα,
γιατί κι αυτός που την κρατεί, ζει το δικό ντου δράμα.

Δε θέλω κόσμο να θωρούν, τα μάτια τα δικά μου,
ας είναι εκείνα σκοτεινά, ως είναι κι η καρδιά μου.

Θλιμμένη μάσκα έβαλα, στο πρόσωπό μου απάνω,
για δε μπορώ ούτε μασκαράς, τον γελαστό να κάνω.

Μην περιμένεις δάκρυα, στο φεύγα σου να βγάλω,
γιατ' έχω νιώσει στη ζωή, πόνο και πιο μεγάλο.

Καλή μου φίλη η μοναξιά, παρέα που μου κάνει,
μα τσι πληγές στο μπέτι μου, δεν ημπορεί να γιάνει.

Πες μου ποια μάνα σ' έκανε, να τηνε συναντήσω,
για τη καρδιά που διέλυσες, ευθύνες να ζητήσω.

Την αφορμή απού πονώ, δεν τηνε φανερώνω,
να μην το μάθει και χαρεί, όποιος μου δίνει πόνο.

Όπως το κύμα έρχεται, και σκα στο βράχο απάνω,
ετσά για σένα δέρνομαι, κι όμως μυαλό δε βάνω.

Στη θύμησή σου ο στεναγμός, χωρίς να θέλω βγαίνει,
τα χρόνια επεράσανε, μα η πληγή δε γιαίνει.

Εφτά πληγές στο σώμα μου, οι έξι γιατρευτήκαν,
μα στη πληγή που μ' άνοιξες, τα φάρμακα σωθήκαν.

Ψυχομαχώ και σου περνά, φάρμακο να μου δώσεις,
αφού εσύ με πλήγωσες, εσύ και θα με σώσεις.

Με πλήγωσες όμως αυτό, δεν με πειράζει τόσο,
για' θα γενώ παράδειγμα, άλλες καρδιές να σώσω.

Μ' άνοιξες στο κορμί πληγές, φως μου και κινδυνεύω,
φάρμακο μου 'δωσε ο Θεός, το Αχ να τις γιατρεύω.

Όσοι γιατροί σπουδάζουνε, εις την Ακαδημία,
δεν μου τη γιαίνουν τη πληγή, που μ' άνοιξες κυρία.

Κλαίγε μα εσά 'κλαιγα κι εγώ, τόσο καιρό για σένα,
το πως δεν επαρθήκαμε, δεν ήταν από μένα.

Η μάνα μου δεν μ' έκανε, για σένα να με κάψεις,
μάννα θα γίνεις κάποτε, και για παιδί θα κλάψεις.

Έχει αξία πιο πολλή, το τελευταίο δάκρυ,
που σταματά και κρουσταλλιά, στων αματιών την άκρη.

Θα 'θελα στην ακρογιαλιά, να κάθομαι να κλαίω,
σε κάθε κύμα που 'ρχεται, το πόνο μου να λέω.

Θα σου πληγώσω τη καρδιά, με βέλη σιδερένια,
να κλάψει η μάνα σου πικρά, ως έκλαψε και μένα.

Θάλασσα που όλα τα νερά, και τα ποτάμια πίνεις,
με τα δικά μου δάκρυα, φαρδύτερη θα γίνεις.

Θωρείς σε κείνο το βουνό, που ένα ποτάμι ρέει,
κάποιος αγάπη έχασε, και κάθεται και κλαίει.

Αναστενάζω ν' ακουστώ, σ' όρη βουνά και δάση,
κλαίω και γίνεται σεισμός, γελώ και κάνει στάση.

Μέσ' στη καρδιά μου ρίζωσες, σα το κλαδί του βάτου,
και μ' άφησες λαβωματιές, και πόνους του θανάτου.

Έλα ν' αλλάξουμε καρδιές, να πάρεις τη δική μου,
να καταλάβεις και να δεις, πόσο πονώ ψυχή μου.

Όποια καρδιά αγάπησε, πληρώθηκε με πόνο,
αυτές που προδοθήκανε, αυτές το ξέρουν μόνο.

Θέλω να μπω στη μαύρη γης, μα οι νεκροί φωνάζουν:
«Εδώ δε θέλουμε καρδιές, που πάντα αναστενάζουν»

Πολλές καρδιές κρυφά πονούν, και φανερά γελούνε,
κι άλλες πεθαίνουν με καημό, και δε το μαρτυρούνε.

Τέσσερα φύλλα της καρδιάς, τα δυο τα 'χεις παρμένα,
τα άλλα δυο που μ' άφησες, έμειναν μαρμένα.

Ολημερίς στη σκέψη μου, εσένα πάντα έχω,
και είναι η απουσία σου, πόνος που δεν αντέχω.

ΤΟΠΟΘΕΣΙΕΣ (9 μαντινάδες)

Στη Κίσσαμο θα παντρευτώ, μέσα απού το Καστέλλι,
να πίνω μαρουβά κρασί, να γίνομαι κοπέλι.

Κίσσαμο με τ' αμπέλια σου, Σέλινο με τσ' ελιές σου,
Χανιά με τσι μπαξέδες σου, και με τσι κοπελιές σου.

Ήθελα κι ίντα να 'μουνα, στο Δραπανιά πασπάλι,
στα Περβολάκια λεμονιά, στη Ρόκα πορτακάλι.

Καλλεργιανά καλό χωριό, δε θέλω το κακό σου,
γιατί πατώ το χώμα σου, και πίνω το νερό σου.

Από τσι Λουσακιές κρασί, θα πιω να γίνω φέσι,
η κοπελιά η Λουσακιανή, στα χέρια μου να πέσει.

Χανιώτικο 'ναι το νερό, χανιώτικη κι η βρύση,
χανιώτικη κι η κοπελιά, που πάει να γιομίσει.

Καστέλλι μαύρο έρημο, που να γενείς λιβάδι,
κι οι κοπελιές σου πέρδικες, κι εγώ 'μαι ο κυνηγάρης.

Όποιος δεν είναι μερακλής, και θέλει για να γίνει,
εις το Καστέλλι μια βραδιά, να πάει να ξομείνει.

Στω Μεσογειώ το πλάτανο, θα πάω να στέσω τέντα,
όντε περνά η αγάπη μου, να πιάνουμε κουβέντα.

ΦΙΛΙΑ (9 μαντινάδες)

Μέσα στο βούρκο της ζωής, την τόση αδικία,
υπάρχει κάτι όμορφο, που λέγεται φιλία.

Φιλία λέξη εύκολη, με λόγια να τη πούμε,
μα είναι τόσο δύσκολη, στον κόσμο να τη βρούμε.

Με Κρητικό μεγάλωσα, φίλο αδελφικό μου,
τσι μαντινάδες που 'λεγε, τσι 'χω εις το μυαλό μου.

Εφτάξαμε μιαν εποχή, που φίλος δεν υπάρχει,
σ' τσι χίλιους να βρεθεί κανείς, κι αυτός συμφέρον θα 'χει.

Είμαι μαχαίρι κρητικό, όπλο τιμής κι ανδρείας,
μα πάνω απ' όλα ενθύμιο, παντοτινής φιλίας.

Για φίλους που γινόμουνα, παντοτινά θυσία,
φεύγουν εδά στις συμφορές, κι αυτό 'ναι αδικία.

Μα ευτυχώς κατέχω το, πως είναι να 'χεις φίλους,
άπου σου παραστέκονται, και στου γκρεμού το χείλος.

Καλό σου βράδυ, φίλε μου, και όνειρα γλυκά σου,
η Παναγιά μας κι ο Χριστός, να βρίσκονται κοντά σου.

Σα με ζαλίζει το κρασί, όντε με κούπες πίνω,
και τη ζωή μου αν χρειαστεί, για φίλο μου τη δίνω.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ (19 μαντινάδες)

Ο χωρισμός με πλήγωσε, μα τώρα προχωράω,
μπορεί να είναι δύσκολο, μα πίσω δε κοιτάω.

Εγώ που τόσο σ' ήθελα, δε θέλω να σε ξέρω,
για δες πως με κατάντησες, και τώρα υποφέρω.

Τώρα που εμείς χωρίσαμε, δε ξέρω πως να ζήσω,
πρέπει να βρω τη δύναμη, μακριά να προχωρήσω.

Να σε ξεχάσω δε μπορώ, μα θα το προσπαθήσω,
μακριά σου δύσκολα θα ζω, μα θα το συνηθίσω.

Τα μάτια μου δακρύζουνε, κάθε που θα γελάσω,
και συ μου λες πως εύκολο, είναι να σε ξεχάσω.

Ο χωρισμός σου τη καρδιά, στα δυο έχει μοιράσει,
κι εκείνη σ' αγαπά διπλά, αντί να σε ξεχάσει.

Ήθελες να χωρίσουμε, να φύγεις από μένα,
μα εδά γυρίζεις και μου λες, «Δε ζω χωρίς εσένα».

Καρδιές που είναι αληθινές, κι αληθινά αγαπιούνται,
όσο μακριά κι αν βρίσκονται, ποτέ δε λησμονιούνται.

Ότι μπορώ να αισθανθώ, κι ότι μπορώ να νοιώσω,
είναι μικρό μπροστά σε αυτό, που θέλω να σου δώσω.

Κάτσε στην άκρη του γιαλού, και κοίταξε μπροστά σου,
στέλνω το κύμα να σου πει, πως δε μπορώ μακριά σου.

Μέρες μετρώ να σμίξουμε, Θέε μου πως θα περάσουν,
που αναζητώ τα χέρια σου, ξανά να μ' αγκαλιάσουν.

Με την αγάπη κάθομαι, και με τον έρωτά σου,
και κουβεντιάζουμε κι οι τρεις, πόσο πονώ μακριά σου.

Δε τσι χωρίζει ο χωρισμός, τσ' αγάπες τσι μεγάλες,
γιατί ανέ τσι χώριζε, θα 'τανε σα και τσ' άλλες.

Κάμε το κόπο μια φορά, κι εκείά που είμαι έλα,
μη μου μιλήσεις κοίτα με, και απλά μου χαμογέλα.

Όταν θα δω μαύρο πουλί, ποτέ δεν το σκοτώνω,
γιατί τον γνώρισα κι εγώ, του χωρισμού τον πόνο.

Δίχως να θέλω έρχεται, στα χείλη τ' όνομά σου,
κι αναστορούμαι τσι στιγμές, που πέρασα κοντά σου.

Το γυρισμό σου αγάπη μου, χρόνια τον περιμένω,
να 'ρθεις ν' ανάψεις τη φωτιά, στο τζάκι το σβησμένο.

Απού μας εξεχώριζε, δώσ' του Θεέ μου δώσ' του,
χίλιες πληγές αγιάτρευτες, να μη βρεθεί γιατρός του.

Απού μας εξεχώριζε, φωθιά να τονε κάψει,
να τσουριστεί να γκρεμιστεί, μη βρει παπάς να θάψει.

ΠΗΓΕΣ

Οι μαντινάδες που παρουσιάζονται αντλήθηκαν από συλλογές μαθητών, οι οποίες είτε δημιουργήθηκαν από τους ίδιους, είτε ακούστηκαν σε γλέντια, είτε τους μεταφέρθηκαν από γονείς και παππούδες, είτε αντλήθηκαν από το Internet.

ISBN: 978-618-84609-0-4